

Георги (Сава) Раковски

Роден е през 1821 г. в гр. Котелъ, а починал в гр. Букурещ през 1867 год. Той е единъ измежду най-големитъ дейци и книжовници отъ епохата на нашето Възраждане, а сжъщевременно и голъмъ родинолюбецъ. Неговитъ произведения, като: „Горски пжтникъ“, „Показалецъ“ и др. сжъ спомогнали твърде много за повдигане народния духъ у българитъ. Презъ 1885 година коститъ му тържествено били пренесени отъ Букурещъ въ София и поставени въ храма Св. Недѣля. Но следъ атентата презъ 1925 год. въ този храмъ, коститъ му сжъ въ неизвестностъ.

Баба Марта

Баба Мерта ни гостува,
редъ по редомъ ни дарува.

Мартеници най-обични
сжъ украшения различни.

На децата ги раздава
и сърдечно благославя:

— Мойтъ дарове носете,
вѣчно весели бждете.

Да сте здрави и засмѣни,
като ябълки червени.

Иванъ Стефановъ

ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ

Въ казармата

Поручикътъ: — Драги войници, ножътъ — това е оржие за близъкъ бой! Ти, Иване, можешъ ли да ми кажешъ друго оржие за близъкъ бой?

Иванъ: — Друго оржие за близъкъ бой това е ржката на фелдфебела, господинъ поручикъ...

Новото време

Митко върви сжъ татко си по улицата. Ненадейно съглежда на витрината играчки сжъ форма на оржия. Бащата обича Митко и му купува често различни подаръци.

— Татко бе, — обръща се Митко къмъ баща си, — купи ми нѣкоя играчка!

— Да ти купя бе, Митко! Какво искашъ — пушка?

— Не, татенце!

— Е, тогава топъ?

— Не, татенце!

— Е, какво бе, Митко?

— Искамъ танкъ, татко!

юбомиръ Христовъ

По обратния пжтъ - ра

Вие, малки деца, не знаете какво нѣщо е сирашкия животъ; не знаете сжъ колко горчивини е препълненъ той. Всичко за сирака е чуждо. Той нѣма татко да се грижи за него, нѣма майка да го гали и цѣлува. Сиракътъ расте самъ, презиранъ и отбгванъ отъ лошитъ хора. Слушайте сега да ви разкажа нѣщо изъ живота на едно сираче, голѣмо може би колкото васъ.

То бѣше едно русо, слабо момченце, сжъ топчесто лице и сини, като мѣниста очи. Казваше се Тинко, а децата отъ селото за подигравка го наричаха Тинко-Слаботинко, защото бѣше много слабо. Тинко живѣеше сжъ своя старъ дѣдо на края на селото вѣ една бедна схлупена кжшурка, за която приказваха, че вечеръ презъ комина и излизали таласъми. Това го разказваха бабитъ на внуцитъ си, за да не се събиратъ сжъ Тинко. Затова сирачето ходѣше винаги самъ край ржката и ловѣше риба. Но единъ день дѣдо му каза:

— Слушай, сине. Ти вече порастна. Ето, по Димитровъ-день ще изпълнишъ 12 години. Трѣбва вече да се научишъ самъ да изкарвашъ хлѣба си. Азъ съмъ старъ. Не ме бива за нищо. Затова трѣбва да отидешъ вѣ града да се главишъ нѣкжде чиракъ. Тамъ познавамъ майсторъ Танасъ-Ахчията, гостилница си има човѣка. Иди да работишъ тамъ — да се хранишъ поне хубаво. Кажки на майстора, че съмъ те пратилъ азъ.

Тинко разбра, че трѣбва вече самъ да се грижи за хлѣба си. Децата на неговитъ години играеха, ходѣха на училище, а той трѣбва да работи, за да се храни. Ехъ, какво да се прави. Дѣдо му бѣше беденъ и сжъсемъ негоденъ за работа. Да! Той, малкиятъ Тинко трѣбва вече да печели. Пжкъ и дѣдо му каза, че не билъ вече малъкъ.

На сутринята Тинко стана рано, сложи вѣ торбичката си нѣколко корички сухъ хлѣбъ и се нагани да вър-

ви. Дѣдо му го благослови. Тинко цѣлуна ржката му и... не можа да удържи. Топлитъ сирашки сълзи облѣха старческата ржка. Мжчно бѣше и на стареца, но...

Тинко нарами торбичката, излѣзъ изъ кжщи, и пое пжтя за града. Селото оставаше задъ гърба му. Вѣ това село никой не го обичаше, но пакъ му бѣше мжчно, че го напуща. Тукъ се бѣше родилъ. Всичко му бѣ познато, мило, свидно... Той сне калпакъ си, отправи последенъ приветъ на селото и се скри задъ високия хълмъ. Бѣлиятъ междуселски пжтъ се виеше нагоре и се губѣше вѣ мъглата. Тинко вървѣше по него. И вѣ гърдитъ му сега се родиха плахи надежди, и една малка радостъ се разлѣ по жилитъ му. Той трѣгваше по свѣта за хлѣбъ... а кой знае, може единъ день и той да стане щастливъ, като всичкитъ хора. Вървѣше упорито и бодро.

И малкитъ мом

Тунелъ

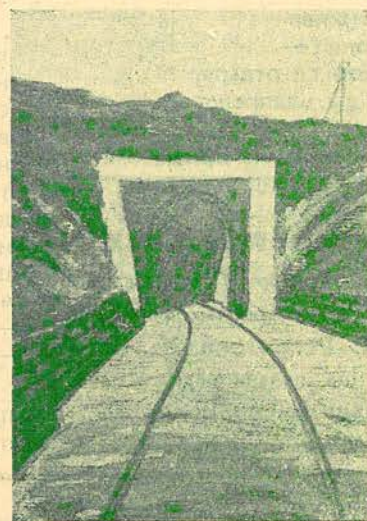

Рис. отъ Дим. Георгиевъ

Рисунки отъ Василъ Виденовъ

Апашътъ Томъ забрави, че се крие. Отъ радостъ почна свѣтъ да му се вие. Отъ своето сиривалище излѣзе и срещу бай Пелинко се изплеше.

— О, добъръ вечеръ, бѣ човѣче младо, — извика бай Пелинко сжъ изненада, — дсбре си ми дошелъ на гости тука, ела да се почерпимъ за сполука...

Апашътъ Томъ